

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.6. Vt manducant hi &c. Deus, qui propter bonos creauit mundum, & sustentat malos, & quidquid in eo est: non eos fame sinet interere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

de captiuitate soluit, ostendens se cordium regū esse Dominum, in quibuslibet nobis aderit ne cessariis auxiliis or. Summo veteretur dedecori viro illi, qui ex vna parte confirmaret, regem sibi patrem esse vel amicum, qui suam illi pro qualibet necessitate manum adidisset, quique eius curam haberet sedulam: & ex alia parte alterius se committeret ipse sollicitudini. Numquid ergo tu ille, qui ais: talis mihi pater est: talis amicus minimè fucatus: Confundatur & erubescat Christianus; etenim nihil magis ore celebrat, nihil frequentius eloquitur, quàm Deus Pater meus est omnipotens, qui confugientibus ad se, non deest beneuolus, & ex alia parte tanto viuitt timore, tantaque diffidentia pusillanimitas.

§. 6. *Vt manducent hi &c. Deus, qui propter bono: creauit mundum, & sustentat malos, & quidquid in eo est: non eos fame fuet interere.*

Congrua hæc est ratio, quàm Dominus in præmissis Isaie verbis indicauit: efficacior autem est illa, quam in eorundem principio proposuit. *Audite me, qui portamini à meo vtero, qui gestamini in meo vulua.* Audite, & intelligite, filij mei estis, vos enim meis gesto conclusos penetralibus, vos meis porto visceribus. Nihil instantius vrget quempiam, reddiditque sollicitum, quam amor. *Operatur magna, si est: si autè operari renuit, amor nõ est.* asserit D. Gregor. Idcirco igni comparatur, qui inter corporalia maioris cæteris est actiuitatis. Inter amores ille palmam eripit, qui est Matris ad filium: illum etenim Dauid pro summa statuit exaggeratione, dum de sua erga principem Ionathan amore sic testatur: *Sicut mater filium suum amat, ita & ego te diligebam.* Quis vidit vquam, quid animalia pro suorū agant conseruatione pullorum, licet voracissima sint, naturamque habeant crudelissimam, quàm anxie illis de victu prospiciant, etiam maximè voracia. quæ in hac materia nullius eorum memoriam abiciunt? Quid canes, feles, lupi, leones, aquilæ, imo & hirundines moluntur. Ipsa gallina, cum tam vorax sit, cum matris glouicantis officio fungitur, quàm solcite discurret exscalpendo, querendoque tritici granum, quod cum inuenit non ipsa deglurit, at pullos conuocat: vnde & ipsi incessanter, ipsa vero offibus emarcida languescit. Licet autem curam

suscipiat mater filij iam progeniti, porro diligentior multo, dum gestat vtero positionem, tunc etenim cum filius sit quid vnum cum matre, filio prospicere, sibi ipsi est prospicere, & eadem cura, qua scipiam nutrit studet, studet & nutrit embrionem. Inuenimus matres, quæ natos suos occidere puerulos, eorum oblitæ, vt sibi consulerent. Illa vt pro placito dormiret, filium vberibus suis suspensum præfocauit. Samaritanæ matres, ne fame deficerent extrema, filios enecabant: illos etenim licet diligenter, se ipsas tamen illis in amore præferebant. Verumtamen quando gestat vtero mater filium, cum vnum quid sit cum ea, non potest sui maiorem quam proprij puionis habere sollicitudinem.

Hic amor ille est, inquit Dominus, quo vos omnes amplector filios meos, quos mei gero viscibus amantissimos. *Quis gestamini à meo vtero.* Quæro igitur à vobis: *Namquid obliuisci potest mulier infantem suum, vt non misereatur filio vteri sui? Hoccine fieri potest? Non potest,* porro si hoc aliquatenus fieri posset, non ego tui tamen possem obliuisci. *Et si illa solita suo ad nos rit, ego tamen non obliuiscar tui.* Hoc quippe omnem esset mei ipsius obliuisci. Non potest mulier matris infantis quem gestat vtero obliuisci, nisi ipsa superat sui ipsius obliuiscatur: quod si quædam sit omnis adeo amoris expert, sui que ipsius inimica, vt omnem sui memoriam abiciat, & per consequens filij sui, hoc in me nullatenus erit possibile: non enim ego mei, sius possum obliuisci, *Ego ipse,* inquit Dominus. Attendite vos meis gestari viscibus, & si scire velitis, quis sum, *Ego ipse.* Idem est, quod olim Moysi dixerat: *Ego sum qui sum.* Ego Deus sum, qui non possum omittere, nec quidem momento temporis; quin me ipsum cognoscam, intelligam, contempler & diligam. Quia quidquid in me est, ego ipse sum, & sicut non possum desinere esse ego, ita non possum desinere, quin me ipsum intelligam, de me cogitem, meque amem impensius. Hac eadem cura, dicit Dominus, de vobis sum sollicitus viscerum meorum infantibus; igitur si mater obliuisci potest vteri sui fuctus, quia se plus simplicius potest obliuisci, quando scilicet dormit, aut alijs distracta diuagatur: ego qui nec momento quidem mei possum obliuisci, nec momento quidem vestri quoque possum obliuisci, velti reuicere sollicitudinem, meis abdicare vos oculis viscerum meorum filiolos.

O superteme Deus, quales sunt hæc blanditia, quales

D. Greg. Ho. 30. in Euan. I. Amor parentū potentissimus: 2. Reg. 1. 26.

1. Reg. 1. 16. 4. Reg. 5. 28.

II. Amor Dei ad nos rit, ego tamen non obliuiscar tui.

Exo. 3. 14.

III.
Similitudo.

quales exaggerationes! Absque dubio vidit ipse, qui ista pretulit, nostram illis egere diffidentiam, si demque modicā, & quod infirmus nosse animus, timidusque quo subsisteret, tantis deberet fultis lenimentis diuinique promissionibus. Si Rex duorum principum pater, regni que hereditas, ut vitam suam, habet charissimos, illis palatium, domumque exstrueret, variis instructa aulis ingeniose elaboratis, plurius hortis, fontibus, saltibusque gratissimam: ubi multis mediis canalibus fontes produceret illis rigandis suauissimos: in qua omnigena congregaret animalia: Hic sylvā vnam, ibi aliam, alibi tertiā plantaret, millenis excultas arboribus, quo, fieri, posset, numquam filij accederent, sed tantummodo, ut dum illis liberet, eo possent accedere. Deinde in eodem palatio multa componeret cubacula serico auroque fulgentia, in quorum multa forte filij numquam ingrederentur, sed tantummodo, ut si velint, illa possent ingredi. Præterea mille caueas aubus adaptaret, ut illis musicam canerent auditu gratissimam: lacus deinde constitueret leonum, alios tygidū, elephantū alios, ad familiar suæ celsitudinis iactationem, Præterea, quod multos adferberet seruos, pedisse, quos, nobiles, à cubiculis, ab aubus, à secretis: videres autem quod omnium curam gereret, magnamque sollicitudinē, ne vel minimo equorum agaloni suum decisset diuinum, nec nō prospiceret, ut victum haberent, & quidē abundantanter, passeret, leones, elephantes, cuncta demque animalia. Videtur tibi, quod suorum possit memoriam perdere filiorum? Si verō principes filios videres anxio nimis timore sollicitos, intetque se querulose colloquentes. Heu! nos pater fame filios patietur interire: quid illis obiceret? O principes nobilissimi, cum videatis totā hanc machinam vestri gratiā à parente Rege vestro abundanter enutriti, qui diebus singulis inuigilat, ut vel ipsis animalculis suis erogetur victus, agite ne ut horti & pomaria in vestrum commodum irrigentur: & formidatis increduli, ne vos filios, & heredes fame patietur interire? cuius igitur gratiā tota hæc erigitur machina, illaque oblectamenta? Non vulgari patrem vestrum afficitur contumelia.

L. 14. Mor. Filij Dei (sic interpretatur D. Gregor.) sunt prædestinati: de illis enim intelligit, quod suo nomine dixit Ioh. Filios vteri mei. Filij sunt hi ab æterno in diuini sui intellectus vtero concepti, quos esse parituros in tempore, hoc in sæculo producendo. In eorum commodū mundi huius fundauit struxitque palatium. Propter nos creasti

seculum. (inquit D. Esdras) residuas autem gentes, IV. ab Adam natus dixisti eas nihil esse: quoniam salua assimilata sunt. Et quasi stillicidium de vase si electos misisti abundantiam carum. Propter prædestinatos tuos creasti mundum, cætera enim tibi sunt, Deus sæculum. Deum. eaque tanti facis, quanti saluam ego, quam ore velut excrementum, & quid turpe eicio, quod & dedignor aspicere: & quanti aquæ guttulam de vase stillantem, quam cito ne ex illa madescam & ut ne pedes quidem meos contingat. Propter nos fecisti seculum. Hæc prima fuit diuinitatis intentio, facere sanctos, quibus se comunicet, est etenim ipsa bonitas, cuius est natura sui communicatiua. Principale non fuit intentum Dei create, quos condemnet. Non posuit nos Deus in iram: inquit Apost. id est, non nos creauit ut uobis insignaretur, nosque condemnaret. Quod si vero Deus peccatores, malos, uasque peccitatis ita, sic expediens fuit in ipsorum salutem prædestinatorum.

Doctrinam habemus D. Thomæ celestem, ubi disputat, num numerus prædestinatorum sit certus, & responderi nedom esse certum, sed quod eum principaliter, & per se Deus decreuit, & stabiluit. Non solum certus, sed primo & per se definitus. Numquid & numerus certus est reproborum: utique: insuper & decretus & determinatus: potro non per se, sed in ordine ad prædestinatos. Et certus, & definitus, sed non primo, & per se. Profunda est hæc Theologia, sed illam manu tanges exemplo proposito. Exstruere proponit princeps sapientissimus palatium, Certus Primò: suo determinauit intellectu, & diuinitate probatur rat aulas, cubicula, turrelque faciendas, & hæc esse nuprimum sunt eius institutum. Secundo: hæc determinat: ligni, lapidum, calcisque quantitatem, electorum quam similiter nouit, si iustam instituat rationem & reproborum.

nat, sed in ordine ad cubicula, turrelque exstruendas. Quantum ligni, quot arbores istis sunt aulis necessariæ? Quot laterum numeri turrelbus illis erigendis? Quot modij calcis, arenæ, gypsi lapidum segmina? Quæ quantaque singulis necessaria cubiculis, quæ edificare determinauit. Cæleste præposuit Deus edificare palatium: huius habraacula sunt prædestinati, in quibus semper per consummatam gratiam id est, gloriam est habiturus. Ad eum uenit. Ioa. 14. 23. Et mansionem apud eum faciemus. Hoc est 1. Cor. quod ait Aposto. de statu differens beatitudinis. 15. 28. Tunc erit Deus omnia in omnibus. Hic est quod Angelus ait D. Ioa. 1. dum cæleste demonstrat hoc illi palatium: Ecce tabernaculum Dei. 2. Ioa. 22. 3. sum

caus omnibus, & habitabit cum eis. Illi determinati sunt, & ex primaria Dei institutione decreti: q. d. tot volo in gloria meo collocare, in quibus sempiternum inhabitent: Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ait D. Pau.

Ephes. 1. 4

21 Hic optime quadrat illud Dauidis. *Qui numerat multitudinem stellarum, & omnibus eis nomina vocat.* Prædestinatorum habet propria de-

Cur mali scripta nomina. Quot autem reproborum? Quot hic viuât. quot erunt necessarij, & expediet ad numerum complendū prædestinatorum. Quæ erunt crudelissimi tyranni persecutores Ecclesie? Quot quot erunt necessarij ad Martyrum numerum, quem Deus decreuit perficiendum? Quot peccatores, infideles, gentiles, apostatae? Quot quot conueniens erit, vt stabilitus à Deo prædestinatorum numerus compleatur. Instant alij feruentius, vt Deus tyrannos dissipet, persecutores in-

florum ferocissimos: quibus responderet: *Vt requiescerent adhuc modicum tempus, donec cõpleantur concursus eorum & frater eorum, qui interfecit*

sunt. Hoc est, quod inquit Apolto. *Omnia propter electos, vt & ipsi salutem consequantur.* Notare verba. Cur permisit Deus Herodem seniore?

In tantorum gratiam innocencium, quos reddidit Martyres. Vt quid filium suum Ascalonitam? Ob inelytum D. Baptistæ Martyrum. Quo sine passus est Dacianum? Ob D. Vincentiū. Et Decium? Ob gloriam D. Laurentij: Quid de Marcentio? In D. Catharinæ laureum. Cur Nero vixit? Vt DD. Petrum, & Paulum Martyres consecraret. Aufer tyrannos, & auferes Martyrum gloriam. Perde te persequentes, & coronam tibi demes, quam tibi Deus in patientiæ tuæ præmium referuauit. Apage pauperes, & meritum tolles eleemosynæ tuorumque peccatorum remissionem. *Sustinuit in multa patientia* (testatur Apoltolus) *vasa ira apertâ in interitum: vt ostenderet diuinitas gloria sue in vasa misericordis, qua preparauit in gloriam.* Numquid credis gratæ, & voluntariè Deum malis in hoc mundo sustinere? Arbitraris, quod ipsi placeant illi, qui & cum grauitè offendunt, ac bonos filiosque ipsius persequuntur? Multa illi opus est patientia, vt illos sustineat. Sustinuit in multa patientia ad salutem electorum. Boni esse debent vasa pulcherrima in gloriæ suæ abaco collocanda: malici requiruntur quibus elaborentur. Collocari debent vt expoliti lapides: necessaria sunt dolabra, bipennes, ascia, secures: eo sine malos tolerat.

2 Tim. 2. 20

Quodam die coram numeroso populi cœtu varias Christus proposuit parabolâ, & inter has

ynam de patre familias, qui tritum in agro suo seminauit electissimum: dum autem dormirent homines, venit inimicus, & super seminauit zizania in medio tritici. Elapsis non multis diebus germinante tritico apparuerunt & zizania. Accedunt serui Dominum: nomie bonum semen seminasti in agro tuo? Seminaui, porro supereminauit inimicus zizania. Vis imus & colligimus ea? Nequaquam? *Ne forte eradicantes zizania eradicatis simul cum eis & triticum.* Simite ea crescere vsque ad messem. Demissa turba accedunt Discipuli ad Dominum, dicentes. Domine: licet multas nobis proposueris parabolâ: illa tamen de zizanijs nobis cœteris est obscurior: obsecramus: *Ediffere nobis parabolam zizaniorum agri.* Quibus sic Christus: perplacet. Qui seminat Deus est, bonum semen, hi sunt filij regni, zizania, sunt filij nequam. Deus non seminavit nisi bonum triticum: etenim hoc intendit, reddere sanctos, & prædestinatos. Sua diabolus iniquitate peruersus malos supereminat: non quantum ad naturam: hæc namque est opus Dei, sed quantum ad culpam. Ambo pariter in huius mundi agro conuiuant. Vt quid ergo illos permittis? Illos eradica, (respondet) & sanctos eradicaueris: tyrannos extermines, & martyres exterminaueris elimines hæreses, & SS. Doctorem eliminaueris vigilias: Exstirpa persecutores, & extirpaueris merita patientiæ.

Hinc quoque tibi patebit mundi dissolutio 22 *¶*

quam S. Scriptura docente futuram esse nouimus, quando numerus completus fuerit electorum: tunc enim ait Isaias: *Complicabuntur sicut finis liber eali.* Tunc cœli complicabuntur, iam mir-

quante cessabunt influentias, iam omnia conticesciturus. cent, quandoquidem, id quod prædebat, sit *Isa. 34. 4*

adimpletum. Ea quoque de causa vocatur diuini fructus. *Obaudite me diuini fructus:* Qui nam. *Eccli. 39.*

que tugurium excitat circa vineam, hoc animo *12.*

facit colligendi fructus, quibus collectis liberè potest dissipari. Replebis, secundet mihi Deus, quid; quæso, boni ex tot colligitur Arabibus, Manris; infidelibus, ex tot, qui in China coudemantur? Hoc inquit D. Augustus, tu non capis, verum intelligit hoc Deus huius vasa molis artifex. Officinam ingrederis horologifera, tot ibi conspicias linas, rotas, cochleas, stylos, forcipes. Quibus ista seruiunt? Hoc tu ignoras: facto igitur nihil hic esse, quod suam non habeat rationem quàm nouit horologifera. Horum omnium nouit Deus rationem, illamque in die Iudicij declarabit: quia licet non esset, nisi hoc, erat dies

¶

die iste iudicij necessarius. Ne modo curiosè precunders, cur hoc, cur aliud permittat Deus, cur tot Arabes, tot sceleratos, torque sustineat infideles? Vt quid tot muscas, tot passerè, tot herbas creauerit. *Non est dicere, quid est hoc, aut quid est illud: omnia in tempore suo quæventur.* ait Spiritus S. Hoc tantum noueris, quid quid est in retum natura, creauit Deus propter filios suos prædestinatos. *Propter nos seculi seculum.* Propter ipsos, illud tam uenustum huius mundi palatium ædificauit, hoc inauratum caeli lectum composuit, tot lucidissimas stellarum facibus ardentissimum in eorum gratiam terram fundauit, abyssos creauit marium fontes eduxit, produxitque plantas. Quid cogitas, quod pro te Deus hæc produxit nequissime mortalium?

Notat D. Chrysol. illum loquendi modum imperf. Saluatoris: *Qui solem suum orti facit super bonos & malos: & pluit super iustos, & castos.* Primò nominat bonos & iustos. Si namque Deus solem mane producit, illuminatque peccatorem: hoc est, quia iustum illuminat: & si pluias prouideat iniustus: hoc est, quia illas iustus præparauit. Eodem modo phrasim illam perpendit. *Recordatus est Deus Noe, cum totumque animantium & deinde Noe, & deinde animalia si namque eorum est recordatus, propter Noe est recordatus.* In istorum filiorum beneficium creauit Deus hoc palatium tot excultum saltibus, defertis, fontibus: tot inhabitatum animalibus magnis, & paruis ferocibus, & domesticis, aui-

bus, passerulis & piscibus. Sæpenumero considerari, cur Deus tot condiderit sylvas tam præcellis arboribus fecundas, quæ caelum uique pertingere videntur, tot in istis montibus, & saltibus umbracula ut talia non sint in ipso Chinatum occidente; quo vix aliquis accessit mortalium. Domine quo sine tantam condidisti pulchritudinem, qua vix vllus hominum potuit, sed nec illam intuetur? Hæc est ratio: nemo licet huc accedat: accedere tamen potest: vult autem Deus res adeo spatiosas iusto, quales videmus, præparare, & in hoc palatio omnibus in eo viventibus, & esse habentibus abunde prouidere. Contemplare, qualiter sylvarum consular arboribus. *Saturabimur ligna campi. & cedri Libani quas plantauit.* Quis tot prospicit arboribus, tamque abunde, cum nullus sit, qui earum gerat curam, sed nec illas conspiciat? Quis vultit arua floribus? Quis fontibus acurrat, ut perpetuo fluant gurgite? Huc igitur adesto me dicæ fidei. Si Deus hoc filiis suis erexit

Hieron. Bapt. de Lanuzza Tom. III.

palatium, & in eorum sustentat commodum, nec minus deest arbuticulis, nec exiguis plantulis, nec mutilibus passerulis, nec anilibus minus pteficis. Mauro non deest, non Turca, non Æthiopi, non malo, non scelerato, illos omnes pascit, etiam dum illum offendunt, & omnia amore tui, ut illi seruias, ut te salues an ergo te fame sinet intetire, si filius eius per gratiam fueris, eumque ut patrem sis reueritus amantissimum? Cum omnibus tui gratia prouideat creaturis qua, quæso, ratione credideris, illum tibi defuturum. Pulcherrima pariter & dulcissima, sunt illa Christi verba, quæ prius expendimus. *Considerate cornos, quoniam non seminant, neque metunt &c.* Et pater vester caelestis pascit illa.

Notat D. Pet. Chrysol. huius verbi energiam, 23. Pater vester, & eius quod adiungitur. *Considerate Ser. 163.* cornos: diuino namque consilio hæc Dominus X. autem comprehendit, quæ voluerit omnium Si cornos est voracissima, rapidissima, inutilissima, & crudelissima, quæ nec illi parcat, qui illam enutrit: cit quam hac quippe de caula sic ait: Cornos enutrit & tunc magis bi oculos effodit, nec pauperi teo damnato, filios membratimque diuiso, cui quando nec ipse Index, nec ipse gladius habet quod inferat mali; Adulatur illi mortuum laceratur, & ut belluones voraturi: viuunt autem annorum centuriis. Illos Dominus alit, tamque superfluentur, ut cum sint innumera illes, nullum tamen eorum fame reperias interisse, vel qui cura seminandi, arandi, occædi, colligendique messem sit anxiat. Tales Deus creaturas liberali, liberaque nutrit manu: quid ergo tibi filio suo faciet, quomodo prouidebit? Pater vester caelestis. Patrem videres qui pro filij sui recreatione cornos aleret, graculos, picas, grues, passeres, turdos absque numero, quibus ipse mane propria manu victum singulis abunde ter erogaret, & vespert illis de quietis loco prospiceret solūmodo, quia hoc in filij sui non parum vergit obiectamentum? Quis hoc de tali crederet patre, quod tantarum auium, idque multum curam gerendo sedulam, tantummodo filij sui gratia, fame sineret illum intetire? Filium, de substantia sua genitum animæ dimidium, cordisque gaudium, nec non bonorum omnium suorum heredem ex alie legitimum.

Considerate charissimi, mouet Saluator, qui tot sustinet passeret, tot animalcula, tot pisciculos, tot hirundines, & hoc agit solummodo in gratiam vestri, qui filij eius estis. Pater vester caelestis pascit illa. Ipse nutrit illa, cibum admini-

D

Rum

strat, vt pūquā fame intereant, quia igitur ratione, quod tibi deficiet, poteris imaginari? Quanto magis vos modica fidei? Insuper illa verba petendamus: Pater vester caelestis. Qualis, oblecto, est inter terrenum patrem, caelestemque differentia? Quod bonitatis ad bonitatem, curae ad curam, misericordiae ad misericordiam discrimen? Quis pater terteltris pro filio suo fecit, quod Pater ille caelestis? Qui proprio filio suo non pepererit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. Hic autem pro te sanguinem suum, vitam, animam, carnem, meritaque tradidit. Si vos cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester de caelo dabit etc. Mirabilis est illa fiducia, qua puer patri imititur, qui incertus recumbit, indit, dormit. Si ab illo quara: corculū meum, num tibi triticum est? Non. Num vestis alia? Non. Num alij caleci? Non. Si quando illa tibi defecerint, quid ages? Pater meus omnia mihi procurauit. Paternae curae suam omnem committit, numquam sollicitus, quis sit illi prospecturus, si patrem habeat: ipsa naeque natura illi hanc spem induit, quod pater à quo sum esse suscepit, de victu sit illi prospecturus quotidiana, ei que omnibus, quae huius sunt futura necessaria. Ea igitur Christiani, vestros respicite oculos: Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli etc. Perueniens vos diligit Pater ille caelestis quam terrenus, & quid magis habet in vobis, cum vobis dederit animam, corpus formauerit, vos aliat, suoque sit regno praematurus. Si tantum, tantaque ratione patri suo pulso confidit. Quanto magis vos modica fidei. Vos, inquam, quibus sanguinem suum, animam, corpus, gratiam, suaque Sacramenta quoniam seipsum erogauit. O quam liberū ab omni foret cor vestrū timore ac sollicitudine, si puteros imitaremini.

Ro. 8. 32.

Luc. 11. 13.

XI. Similitudo fiducia filij ad patre.

Mat. 18. 5.

XII.

Fiducia reddit hominem quietum.

Psi 11. 7.

Lib. 4. de adorati ad finem. Deuter. 7. 37.

ego: quomodo potero exterminare eos? Non time filios: memoria memor erit omnium quae fecit Dominus Deus tuus Pharaoni, & omnibus Aegyptiis, tentationumque omnium, quas viderunt oculi tui, signorum, prodigiorumque, magiorum illorum, & manus illius potens, & brachij excoelsi, & eduxit te Dominus Deus tuus: sic faciet Dominus Deus vester omnibus gentibus, quas tu times à facie ipsorum. Ita legit D. Cyril. O fidei defectum, exclamat Hieron. Famen vera fides non timet. O te modice fidei Christianum, dignus es quem Deus Demet. ob tuam permutat perire diffidentiam, omittere piaculum esset, pulcherrima D. Chrysoft. verba quibus hoc prosequitur argumentum. Magna Ho 19. in- gis nos Deus diligit quam qui nos genuerunt, & c. 5. Epis. quantum interest inter prauitatem & bonitatem, ad Ephe. tanta est differentia dilectionis à dicitione patrum cir. med. nostrorum. Neq. hac verba sunt mea, sed ipsius Christi. Tom. 4. fti, qui nos diligit. Audi eum dicentem: Quis ex vobis D. CHR. pitem dabit ei? Si autem vos, cum sitis mali, nostis I. Ioh. 4. 3. bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester, qui est in caelo, bona dabit iis, qui ab ipso petunt? Et vos sum alibi: Non obliuiscar, dicit Dominus. Nam si non diligit, cur nos fecit? Num sunt illi necessi? Num aliquid facimus, quod ei sit opus, & ei fingimus ministerio? Nā aliquis agit ex nostris etc. Tota fidas: nimo tali patri, & attende diligenter, quod si hoc pro debito compleueris, sufficienter erit tuius ut tibi Deus in quibuscumque succurrat necessitatibus, verborum David is remimiscere. Salus iustorum à Domino, & protector eorum Pf 36. 39. in tempore tribulationis, & adiunabit eos Dominus, & liberabit eos: quia sperauerunt in eo. Ideo liberabit quia sperauerunt.

Strat, vt pūquā fame intereant, quia igitur ratione, quod tibi deficiet, poteris imaginari? Quanto magis vos modica fidei? Insuper illa verba petendamus: Pater vester caelestis. Qualis, oblecto, est inter terrenum patrem, caelestemque differentia? Quod bonitatis ad bonitatem, curae ad curam, misericordiae ad misericordiam discrimen? Quis pater terteltris pro filio suo fecit, quod Pater ille caelestis? Qui proprio filio suo non pepererit, sed pro nobis omnibus tradidit illum. Hic autem pro te sanguinem suum, vitam, animam, carnem, meritaque tradidit. Si vos cum sitis mali, nostis bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester de caelo dabit etc. Mirabilis est illa fiducia, qua puer patri imititur, qui incertus recumbit, indit, dormit. Si ab illo quara: corculū meum, num tibi triticum est? Non. Num vestis alia? Non. Num alij caleci? Non. Si quando illa tibi defecerint, quid ages? Pater meus omnia mihi procurauit. Paternae curae suam omnem committit, numquam sollicitus, quis sit illi prospecturus, si patrem habeat: ipsa naeque natura illi hanc spem induit, quod pater à quo sum esse suscepit, de victu sit illi prospecturus quotidiana, ei que omnibus, quae huius sunt futura necessaria. Ea igitur Christiani, vestros respicite oculos: Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli etc. Perueniens vos diligit Pater ille caelestis quam terrenus, & quid magis habet in vobis, cum vobis dederit animam, corpus formauerit, vos aliat, suoque sit regno praematurus. Si tantum, tantaque ratione patri suo pulso confidit. Quanto magis vos modica fidei. Vos, inquam, quibus sanguinem suum, animam, corpus, gratiam, suaque Sacramenta quoniam seipsum erogauit. O quam liberū ab omni foret cor vestrū timore ac sollicitudine, si puteros imitaremini.

§. 7. Subiit in montem &c. Et cum vidisset quia multitudo maxima, &c. Christus in sublimi illos inuener, qui sunt in declini: hoc diues faciat, & miserabitur pauperis, sibi que pariet tranquillitatem.

S Aluator noster in montis vertice confisus, atollit oculos, tui amque in valle consistentem inuener, cuique miseris, agit de succurrando extremae eius necessitati, qua supra D. Bass. modum premechar. Ingeniosus est, dignus. Ho. 7. in que D. Basilij spiritu discursus quo consulit diuinitatibus, quatenus suae quieti prospiceret, ter naua vt aliquoties oculos suos in tantos, tamque ros. To. 1. innu.

Epif. 8. ad Demet.

Ho 19. in- gis nos Deus diligit quam qui nos genuerunt, & c. 5. Epis.

ad Ephe. tanta est differentia dilectionis à dicitione patrum cir. med. nostrorum.

Tom. 4. fti, qui nos diligit. Audi eum dicentem: Quis ex vobis D. CHR.

pitem dabit ei? Si autem vos, cum sitis mali, nostis I. Ioh. 4. 3.

bona data dare filiis vestris, quanto magis Pater vester, qui est in caelo, bona dabit iis, qui ab ipso petunt?

Et vos sum alibi: Non obliuiscar, dicit Dominus. Nam si non diligit, cur nos fecit?

Num sunt illi necessi? Num aliquid facimus, quod ei sit opus, & ei fingimus ministerio?

Nā aliquis agit ex nostris etc. Tota fidas: nimo tali patri, & attende diligenter, quod si hoc pro debito compleueris, sufficienter erit tuius ut tibi Deus in quibuscumque succurrat necessitatibus, verborum David is remimiscere.

Salus iustorum à Domino, & protector eorum Pf 36. 39. in tempore tribulationis, & adiunabit eos Dominus, & liberabit eos: quia sperauerunt in eo. Ideo liberabit quia sperauerunt.

§. 7. Subiit in montem &c. Et cum vidisset quia multitudo maxima, &c. Christus in sublimi illos inuener, qui sunt in declini: hoc diues faciat, & miserabitur pauperis, sibi que pariet tranquillitatem.

S Aluator noster in montis vertice confisus, atollit oculos, tui amque in valle consistentem inuener, cuique miseris, agit de succurrando extremae eius necessitati, qua supra D. Bass. modum premechar.

Ingeniosus est, dignus. Ho. 7. in que D. Basilij spiritu discursus quo consulit diuinitatibus, quatenus suae quieti prospiceret, ter naua vt aliquoties oculos suos in tantos, tamque ros. To. 1. innu.